

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 1836

гр. София, 08.04.2026 г.

**ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД, 2-РО ГРАЖДАНСКО
ОТДЕЛЕНИЕ 1-ВИ СЪСТАВ**, в закрито заседание на първи декември през
две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: Снежанка Николова

Членове: Гергана Никова
Соня Найденова

като разгледа докладваното от Соня Найденова Касационно гражданско дело
№ 20258002101599 по описа за 2025 година

Производство по чл. 288 ГПК.

Образувано е по допустима касационна жалба от Д. Х. К., подадена чрез пълномощник адв.
М. Б. от АК – П., срещу въззивното решение № 1042/06.12.2024 г. по в. гр. д. № 1519/2024 г.
на ОС – Бургас.

В касационната жалба се поддържа, че въззивното решение е неправилно, поради нарушение
на материалния закон, съществено нарушение на процесуалните правила и необоснованост –
касационни основания по чл. 281, т. 3 ГПК. Отправя се искане въззивното решение да се
отмени и предявените искиове да бъдат уважен.

Насрещните страни в касационното производство „Искра Медия“ ЕООД и И. П. М.,
оспорват жалбата с писмен отговор, подаден чрез пълномощника им адв. Д. Д. от АК - Б..

Върховният касационен съд, Гражданска колегия, състав на Второ отделение, като взе
предвид данните по делото, установи следното:

С обжалваното въззивно решение, след като е отменено първоинстанционното решение №
1311 от 26.06.2024 г. по гр. д. № 6959/2023 г. на РС – Бургас в обжалваните пред въззивния
съд части, в които предявените искиове са били частично уважени за сумата 5000 лв.,
солидарно дължима от ответниците, като обезщетение за неимуществени вреди с лихвата от
деликта до плащането, и съответните размери на разноските за първата инстанция,
възложени на ответниците, са отхвърлени предявените от Д. Х. К. против „Искра Медия“
ЕООД и И. П. М., искиове за осъждането им солидарно да му заплатят обезщетение от 5000
лв. за нанесени му неимуществени вреди - засягане на честта, личното и професионалното
му достойнство, претърпян психически и емоционален дискомфорт, вследствие непозволено
увреждане, причинени му от статия със заглавие “Самозабравил се плевенски магистрат

прекрачва закона, а прокуратурата мълчи“ от 26.05.23 г., публикувана в електронното издание на ответника "Искра Медия"ЕООД-„Искра.бг“, ведно с компенсаторна лихва върху главницата от деня на деликта, до окончателното □ изплащане. Съответно на този резултат, въззивният съд е осъдил ищеца да плати допълнителни разноски на ответниците - още 1600 лв. на „Искра Медия"ЕООД за двете съдебни инстанции, и още 1000 лв. на И. П. М. за първата инстанция.

Първоинстанционното решение в частите, в които предявените искове са били отхвърлени за горницата над 5000 лв. до предявения размер от 10 000 лв. /частичен иск от 50 000 лв./ обезщетение с лихвата за забава от деликта, и е осъден ищецът да заплати на всеки от ответниците по 1000 лв. разноски, като необжалвано е влязло в сила, и не е било предмет на въззивна проверка.

Въззивният съд е очертал предмета на спора съобразно твърденията на ищеца и възраженията на ответниците. Същият е породен от публикувана на 26.05.2023 г. статия в „Искра.бг“, електронно издание на ответното дружество, чийто редактор е ответник И. М., със заглавие „Самозабравил се плевенски магистрат прекрачва закона, а прокуратурата мълчи (Част първа)“. Ищецът поддържа, че ответниците са публикували статията без да извършат добросъвестна проверка на фактите в нея (потвърждение от поне два независими източника), и че изнесените в нея фактически твърдения позорят адресата, неверни и клеветнически са, като на ищеца не е предоставена възможност да изложи позицията си и да представи доказателства, опровергаващи изнесените от медията данни. Ищецът намира, че статията, вкл. и нейното заглавие, пряко засягат работата му като съдия, т.к. публикуваното е станало достояние сред колегите му и на обществото като цяло; поддържа, че ответниците са нарушили чл.10, т.1 от КЗПЧОС и преминали границите, визирани в чл.39, ал.2 от КРБ на добросъвестното упражняване на правото на изразяване и разпространяване на мнение, както и на свободата на словото, и е налице противоправно поведение по смисъла на чл.45 ЗЗД. Ответното ЕООД е възложил работата на свой служител - на ответника И. М., която чрез свое противоправно действие или бездействие виновно е причинила вреда на ищеца, а на основание чл.49 и чл.53 ЗЗД, отговорността на дружеството работодател и физическото лице е солидарна. В следствие на публикацията, достигнала до широк кръг лица предвид начина на разпространяването ѝ, ищецът сочи да е търпял неимуществени вреди, изразяващи се в негативно емоционално възприемане на публикуваната невярна информация и използваните изрази спрямо личността му, а това се отразило зле на здравословното му и емоционално състояние; отношението на много хора спрямо него се било променило в негативен план; ищецът се чувствал емоционално сринат, появило му се е безсъние, липса на апетит, високо кръвно налягане, намалена концентрация при извършване на мисловна дейност по време на работа, изпитвал гняв от неверните твърдения, станал раздразнителен, което се отразило на отношенията му с близките и с детето му; ищецът бил в непрекъснат стрес от очакване на други такива публикации.

Ответниците оспорват исковете. Дружеството възразява обобщено, че не е налице деликт, тъй като не е нарушен баланса на конкуриращи се права, че процесната публикация в сайта на „Искра.бг.“ отразявала обществено значима информация, в която се посочват данни

посредством извадка от отворено писмо, съдържащо анализ и оценка на НСККРБ за действията и взаимоотношенията между ищеца К. и кмета на [населено място] - П. П., а не лична позиция на медията или на неин автор; с възражения, че изразените в материала твърдения почиват на предоставените на медията извадки от документи, като мненията в нея, макар да са критични, не могат да се възприемат като противоположни - името на ищеца се коментира във връзка с обществен въпрос, свързан с неговия пост, дейност и занятие на съдия в РС – Плевен, че ищецът не се отзовал на поканата евентуално да опровергае изложеното, че представените медицински документи за здравословното състояние на ищеца били издадени преди публикуването на процесната статия и нямали отношение към този спор. Ответницата М. възразява, че публикацията няма посочен автор; поради което редакторът не носел отговорност, че няма доказателства тя да е разпоредила публикуването на статията, въпреки съзнаването, че информацията в нея не е вярна.

За разлика от първоинстанционния съд, който е уважил исковете частично по размер, въззивният съд е намерил същите за неоснователни в обжалваните пред него от ответниците части, в които исковете са били уважени, за което е изложил и своите мотиви в пределите на въззивна проверка по чл.269 ГПК. При формирането им съдът се е водел от законоустановените предпоставки по чл.45, чл.49, чл.51, чл.53 ЗЗД, от които би възникнало задължението за обезщетяване за причинени вреди другиму, лицата, които носят отговорност за това обезщетение, вкл. и кога отговарят солидарно, и нормата на чл.84, ал.3 от ЗЗД относно компенсаторната лихва за забава. Посочено е, че в случая съдът намира за недоказано извършването на действия от противоположен характер, за които да се търси отговорност по цитираните законови разпоредби от настоящите въззивници ответници, т.е. липсва деликт. Този решаващ извод е обосноваван от съда със следното:

От съдържанието на процесната статия, за която е установено безспорно, че е качена на ел. сайта на ответната медия на 26.05.23 г., а и от самото нейно заглавие, е прието, че в случая се касае до разпространение и възпроизвеждане на оценки, мнения и твърдения за факти, предоставени от трети лица, изрично оповестени в материала, като изявленията им са предимно буквално цитирани (касателно отвореното писмо и обръщението на Националното сдружение на кметовете на кметства в РБългария /НСККРБ/, отправено до различни институции и медиите в страната, както и за заявеното в интервю пред медията от П.-в качеството му на кметски заместник на [населено място]), а писмото на КПКОНПИ до последно посоченото лице, части от съдебни решения, относими към тезата на отправилите сигнала до медията членове на НСККРБ и писмото на ищеца К. до кметски заместник П., съдържащо цитат от произведението на Стивън Кинг „Торба с кости“, са включени в статията директно като скрийншотовете (снимки) на документите. Отчетено е, че дори заглавието на статията “Самозабравил се плевенски магистрат прекрива закона, а прокуратурата мълчи (Първа част)” е оповестено като „Сигнал до Искра .бг“ и е смислово свързано и производно от последващия текст, съдържащ цитирания в кавички въпрос, отправен от подалото сигнала национално сдружение: „За какво правосъдие и реформа говорим, след като магистрати и длъжностни лица прекриват законите, а прокуратурата мълчи?“. Посочено е, че в статията следва преразказ на споделен от сдружението

„фрапантен случай“ за подлагането на кметски наместник П. на „постоянен тормоз от съдия Д. К. от РС-Плевен“, като в тази връзка се предава мнението на подалото сигнала сдружение за работата на колегата му-явно положително- той е представен за опитващ се „да регулира процесите в селото, за да се случват по един законен начин“, респективно негативно-за поведението на ищеца К., като възпрепятстващо кмета в това му начинание. Обяснява се в какво според сдружението се състои „тормозът“, отново чрез цитат от отвореното писмо на същото и чрез снимки на части от съдебни решения по водени срещу кмета дела; предава се информация, сведена от сдружението, че със случая е запознат главният прокурор, бившият правосъден министър Н.Й., че е обещано „повторно разследване на случая“, като се има предвид поведението на ищеца, подаващ жалби срещу П., за да „прикрие незаконните действия на магистрата и длъжностни лица от Община Плевен за отдаване на пасища мери и ливади“ и за това, че е подал „заплашително“ според оценката на сдружението писмо до кмета (следва скрийншот на писмото, съдържащо цитат от романа на Стивън Кинг „Торба с кости“). Всички сведени в статията факти, че П. разполага с информация относно магистрата, „създал и предоставил неистински и неверни документи“, са извадки от откритото писмо на сдружението до институциите и медиите. Твърденията за „незаконни действия“, извършени от съдията К., са включени в статията като цитат от интервюто на счелия се за засегнат от поведението му кмет на [населено място]. Като мнение и негативна оценка на хората от [населено място] за поведението на ищеца спрямо кмета им, е включено и твърдението в предпоследния абзац от статията, че те „се надяват заплахите, доносите и тормозът срещу техния кмет да спрат“. Пак като тяхна негативна оценка е вписан и изводът, че „през годините този съдия е започнал да не се съобразява със закона и да се опитва с позицията си на висш магистрат да се възползва от служебното си положение за лични облаги“, като е дадена гласност и на надеждата им „държавата да предприеме необходимото и да отрегулира незаконните действия на магистрата“.

От анализът на това изложено съдържание на статията, въззивният съд е приел, че в статията липсва изнасяне на конкретни факти досежно поведението на магистрата и конфликта му с кмета на [населено място], от името на медията. Последната само пресъздава чужди мисли, оценки, изявления и твърдения, но не ги обсъжда самостоятелно, не прави собствени заключения от предоставената ѝ от сдружението, населението и кмета на [населено място] информация, нито заявява мнението си по очертания от съдържанието на документите конфликт между магистрата и кмета на селото, респективно не дава каквито и да било оценки или квалификации за него. Дори част от използваните материали са включени като илюстративен снимков материал, а останалото е цитати от изказвания и документи на подалия сигнала, както и думи на изразилия желание да оповести становището си по спора кметски наместник П.. В тази насока съдът е отчел, че ищецът не е навел в процеса възражения за невярно отразяване на изявленията на сдружението или кмета, респективно превратно или извадено от контекста на изказванията представяне на предоставения от третите лица снимков материал и документи.

Независимо от правната теза на ищеца, че изнесените в статията факти са неверни, позорят го, компрометират го като личност и магистрат, въззивният съд, предвид направената

констатацията, че медията не отразява в статията си собствени факти, мнения и оценки, а предава такива от трети лица, е приел, че не следва да проверява дали оповестената информация е обоснована и дали действително отговаря на истината, а само дали публикуваното вярно и точно пресъздава споделената от източника информация или я изопачава, изменя и преиначава, като ѝ придава смисъл, насоченост или внушения, каквито тя не носи и така злепоставя ищеца професионално и лично в обществото, като накърнява честта и достойнството му. За този извод съдът се е позовал на установеното в практиката на ВКС разбиране (решение № 557/28.01.11 г. на ВКС по гр.д.№ 1599/09 г. на III г.о., ГК), с което се възприема, че когато твърденията изхождат от други лица, посочени от автора на публикувания материал и в текста е коректно предадена получената от тях информация, няма основание за ангажиране отговорността на автора по чл.45 от ЗЗД. В тази връзка е съобразено, че писмото на КПКОНПИ до кмета на [населено място], в което е вписано дословно : “от събраните, анализирани и проверени сведения при извършената проверка по сигнала се установи, че са налице данни за противоправни деяния, осъществяващи признаците на престъпления от общ характер“, е изцяло вярно оповестено, т.к. е директно включено като илюстративна снимка в статията, както и части от съдебни актове, представени от сдружението; отвореното писмо на последното и обръщението му към всички медии са правилно цитирани (документите са приобщени към доказателствата и могат да бъдат сравнени), а изнесеното при взетото от П. интервю за статията изобщо не се оспорва като невярно пресъздадено. Писмото на К. до П., съдържащо цитат от художествено произведение на Стивън Кинг, също е представено в процеса, а в статията е директно включено като илюстративна снимка; представени са на хартия и извадки от други медийни репортажи, съдържащи информация за извършени от прокуратурата проверки по оплакванията на П. срещу К. с обещания за повторни проверки. Посочено е още, че няма въведени възражения, че отразеното в статията негативно мнение на хора от селото за поведението на магистрата в последните години, е преиначено или отразено невярно.

В контекста на горното, е направено е заключение, че липсва основание новинарската медия да бъде счетена за недобросъвестна и зловредна както спрямо магистрата, така и спрямо третите лица, подали сведенията за конфликта между него и кмета и изказали своите гледни точки в тази връзка, поради което както заглавието на обсъжданата статия, така и нейното съдържание, е прието да не прекратят ограничението, визирано в чл.39, ал.2 от Конституцията на Р България (свободата на словото да не се използва за накърняване на правата и доброто име на другото), и статията следва да се приеме за медийна изява, попадаща в рамките на правомерното упражняване на свободата на словото, защитено както от чл.39, ал.1 от Конституцията на РБългария, признаваща на всички правни субекти право да изразяват мнение и да го разпространяват чрез слово - писмено или устно, чрез звук, изображение или по друг начин, така и от чл.10 ЕКПЧ, според който всеки има право на свобода на изразяването на мнения, определено чрез описание на съдържанието му като включващо: правото на всеки да отстоява мнението си, да получава и да разпространява информация и идеи без намеса на държавните власти и независимо от държавните граници, при съблюдаване на въведените от закона задължения и отговорности, обуславящи го

процедури, условия, ограничения или санкции, необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност, на териториалната цялост, за предотвратяването на безредици или престъпления, за защитата на здравето и морала, както и на репутацията или правата на другите, за предотвратяване разкриването на информация, получена доверително, или за гарантиране авторитета и безпристрастността на правосъдието.

Според възприетото разбиране за колизията на защитимите от Конституцията на РБългария права и свобода на словото по чл.39 и чл.41, с правото на достойнство и запазване на доброто име на личността, закрепено в чл.32, ал.1 от Конституцията и общностното право на ЕС, и изискването за съблюдаване на необходимия баланс при осъществяване на свободата на словото и информираността, съдът е посочил, че проверката за спазване на този баланс остава задължителна само когато източникът на информация не бъде посочен, в която хипотеза, за да се освободи от отговорност по чл. 45 ЗЗД, авторът на информацията, т.е. медията, следва да е извършил добросъвестна проверка на съдържащите се в изложението факти, каквото разрешение е застъпено в посочените от съда решение № 85 от 23.03.2012 г. по гр. д. № 1486/2011 г., ВКС, IV г. о., решение № 50040 от 12.07.2023 г. по гр. д. № 1890/2022 г., ВКС II г. В настоящия случай, такава проверка е прието, че не е необходима, доколкото оспорваната статия е изцяло базирана на конкретно посочен ясен източник на информация- Националното сдружение на кметовете в РБългария, хора от [населено място], изявления от интервю на кметския заместник П., приложени по делото документи. По тази причина медията не е следвало да извършва допълнителна проверка за вярност, нито може да носи отговорност за неправилната, респективно едностранчивата интерпретация на фактите, направена от лицата, дали информацията за публикуване.

В обобщение въззивният съд е приел, че в случая не се установява чрез публикуването на процесната статията да е осъществено неправомерно действие от страна на служител на медията, което да се квалифицира като деликт спрямо ищец К., а обект на искането за обезщетение за негативните изживявания на ищеца, породени от изразеното в статията негативно становище на третите лица, би следва да се отправи спрямо последните, а не срещу ответното дружество и негови служители. Поради липсата на един от елементите от фактическия състав на деликта, съдът е заключил, че претенцията на ищеца е неоснователна както спрямо „Искра Медия“ ЕООД, така и спрямо редактора на същата медия - И. М.. По отношение на ответника М. в допълнение е посочено, че същата не следва да се счита за отговорна като деликвент и защото безспорно статията няма посочен автор, а в същото време в ответната медия са били трудово ангажирани и други журналисти, поради което не може да се приеме, че именно ответницата, работеща там като редактор, е издала тази статия, и така тя не може да бъде установена като пряк причинител на твърдените морални щети, и не следва да понесе и отговорността за репарирането им.

Извън горното, въззивният съд е приел за доказани твърдените вредоносни последици за ищеца от публикуването на статията, акто от показанията на св.А., намирала се в много близки отношения с К. в момента на публикуването на злепоставящата го информация, така и от подкрепящите ги констатации на вещото лице по съдебно психологическата експертиза,

но предвид нарушена причинно-следствена връзка между тези щети и поведението на ответниците, последните не могат да бъдат ангажирани с отговорността за обезщетяването им. По тези мотиви въззивният съд е отменил първоинстанционното решение в обжалваните от ответниците части, вкл. съразмерно и относно разноските, като е осъдил ищеца да заплати на ответниците допълнително разноски за първата инстанция и на дружеството разноски за въззивната инстанция.

Върховния касационен съд, състав на Второ гражданско отделение, при преценка за наличие на предпоставки за допускане касационното обжалване, намира следното:

В изложението към касационната жалба на ищеца по чл. 284, ал. 3, т. 1 ГПК, искането за допускане касационно обжалване се поддържа в приложното поле на чл. 280, ал. 1, т.1 ГПК по въпросите:

1. Длъжна ли е въззивната инстанция при разрешаването на спора по същество и задълженията да обсъди всички доказателства и доводи на страните, както и конкретно, ясно и точно да изложи върху кои доказателства основава приетата за установена фактическа обстановка? –противоречие с решения на ВКС : решение № 149/03.07.2012 г. по гр.д. № 1084/2011 г. на III г.о., решение № 280/22.01.2020 г. по гр.д. № 1509/2018 г. на IV г.о., решение № 401/11.01.2012 г. по гр.д. № 327/2011 г. на III г.о. и решение № 24/28.01.2010 г. по гр.д. № 4744/2008 г. на I г.о.,

2. Подлежат ли на проверка истинност оценъчните съждения и фактически твърдения и има ли клеветнически характер твърдение, което се основава на истински факти и противоправно ли е изразяването му? - противоречие с решение № 116/24.07.2020 г. по гр. д. № 1960/2019 г. на IV г.о.,

3. Съзнателното разгласяване на неистински позорни обстоятелства за дадено лице или приписването на престъпление представляват ли клевета и следва ли да се ангажира в този случай отговорността на издателя към неблагоприятно засегнатия адресат? - противоречие с решение № 50110/25.10.2022 г. по гр. д. № 4589/2021г на I г. о., решение № 116/24.07.2020 г. по гр. д. № 1960/2019 г. на IV г.о., решение № 209/27.09.2014 г. по гр. д. № 1747/2013г. на III г.о. и решение № 404/13.07.2010 г. по гр. д. № 907/2009 г.;

4. Следва ли редакторът да носи солидарна отговорност, след като публикуването на статията е извършено при изпълнение на трудови задължения – по т. II, подточка 1,4 и 11 по длъжностната характеристика, а достоверността и законността на съдържанието му и разпространението на процесната статия в електронна медия „Искра.бг“ явява ли се пряка последица от изпълнение на трудовите функции на ответника – физическо лице и налага ли това ангажиране и на нейната отговорност? – противоречие с решение № 404/13.07.2010 г. по гр. д. № 907/2009 г.;

И в приложното поле на чл.280, ал.1, т.3 ГПК по въпросите :

5. За преценката на баланса между упражняването на конституционно гарантираните права, прокламирани в чл.39, ал.1, чл.40, ал.1 и чл.41 от Конституцията, и чл.10, т.1 и т.2 от ЕКПЧ, т.нар. комуникационни права, и от друга основанията за тяхното ограничаване, произтичащи от забраната за накърняване на правата на доброто име на другото съобразно разпоредбата на чл.39, ал.2 и чл.41, ал.1, изр.2, във вр. с правото на лична чест, достойнство

и добро име по чл.32, ал.1 и забраната за злоупотреба с права съобразно чл.57, ал.2 от Конституцията и дали разгласяването на неистинска информация следва да се приема като право и да се защитава?, и

6. Следва ли редакторът да носи солидарна отговорност, след като публикуването на статията е извършено при изпълнение на трудови задължения – по т. II, подточка 1,4 и 11 по длъжностната □ характеристика, а достоверността и законността на съдържанието му и разпространението на процесната статия в електронна медия „Искра.бг“ явява ли се пряка последица от изпълнение на трудовите функции на ответника – физическо лице и налага ли това ангажиране и на нейната отговорност?

По въпроси №№ 5 и 6 се твърди, че са от значение за точното прилагане на закона и развитие на правото, без съответна обосновка, като към въпрос № 6 се реферира към посочени решения на ВКС, ВС и ППВС № 4/1968 г.

Твърди се и основанието по чл.280, ал.2, предл.3 ГПК- очевидна неправилност.

С т.1 на ТР № 1 от 19.02.2010 г. по тълк.д.№ 1/2009 г. на ВКС, ОСГТК, е изяснено, че общо основание за допускане на касационното обжалване съставлява конкретно формулиран от касатора правен въпрос, който е включен в предмета на спора и е обусловил или подготвил изхода по делото, като касационната инстанция не може да извежда такъв въпрос от съдържанието на изложението или от касационната жалба, а може само да конкретизира и уточни такъв зададен от касатора въпрос. Материалноправният или процесуалноправният въпрос трябва да е от значение за изхода по конкретното делото, за формиране решаващата воля на съда, но не и за правилността на обжалваното решение, за възприемането на фактическата обстановка от въззивния съд или за обсъждане на събраните по делото доказателства. Кумулативно с формулиране на правен въпрос по чл. 280, ал. 1 ГПК, касаторът следва да обоснове и някой от кумулативно изискуемите специфичните предпоставки за селекция по чл. 280, ал. 1, т. 1 до т. 3 ГПК.

Не е налице поддържаното от касатора основание за допускане на касационно обжалване и по поставения въпрос № 1. Мотивите на въззивното решение отразяват решаващата дейност на съда по предмета на спора в рамките по чл.269 ГПК, както е изяснено с трайната практика на ВКС - ТР № 1/2001 г. ОСГТК на ВКС и множество решения на ВКС по чл. 290 ГПК, вкл. и посочените от касатора. Обсъдени са събраните релевантни доказателства, също и доводите и възраженията на страните, изложени са съображенията на въззивния съд защо счита исквете срещу ответниците за неоснователни, съобразно изискването на материалния и процесуалния закон да се установи дали са налице кумулативно изискуемите елементи от фактическия състав на непозволеното увреждане. С това въззивният съд е изпълнил задължението си според практиката на ВКС да мотивира съдебния акт, поради което не е налице противоречие с нея. Предмет на фазата по селектиране на касационните жалби е въпросът дали въззивният съд е процедирал в съответствие със съдебната практика по приложението на чл. 12, чл. 235, ал. 2 и чл. 236, ал. 2 ГПК, но не и въпросът дали тези изводи са обосновани и правилни, защото това би изисквало да се преценят събраните по делото доказателства, а това е недопустимо в производството по чл. 288 ГПК.

Въпроси № № 2 и 3 не са обуславящи, защото въззивният съд не е излагал такива мотиви,

доколкото е приел, че преценка за вярност или за клеветнически характер на изнесеното в статията, не следва да се прави, тъй като е посочен източникът на информация и същата е пресъздадена коректно, а по отношение на този основен и решаващ извод на съда нито един от поставените въпроси не се отнася. Ето защо въпросите нямат характер на правни въпроси по смисъла на чл.280, ал.1 ГПК, което изключва проверката дали е налице и специфичното основание за селекция по чл.280, ал.1, т.1 ГПК- противоречие с посочени решения на ВКС.

Поставените въпроси № 4 и № 6 са идентични, но питането по тях няма характер на обуславящ правен въпрос, защото съдът е отхвърли иска срещу ответницата М. по други съображения. Отхвърлянето на исковете, вкл. и спрямо ответницата М., е обусловено от извода, че липсва противоположност при публикуване на статията, а спрямо самата М. и поради това, че не е доказано точно тя да е възложила публикуването, поради което обстоятелството дали публикуването на статията е в служебните задължения на ответницата, не е обсъждано, а и се явява неотнормимо към направената преценка за липсата на противоположност при публикуването на статията, и за липса на причинна връзка на публикуването с поведението на М.. Изискванията на материалния закон – чл.45 ЗЗД са ясни, и в практиката на ВКС по тълкуването и приложението му трайно е изяснено, че липсата на който и да е от елементите от фактическия състав на деликта, изключва отговорността за обезщетение. Преценката колко лица са причинили деликта и тяхната солидарна отговорност по чл.53 ЗЗД, е последваща на тази дали са установени елементите от нормата на чл.45 ЗЗД. Липсата на общото основание за селекция изключва проверката дали по този въпрос е налице противоречие с практиката на ВКС (чл.280, ал.1, т.1 ГПК) или същият е от значение за точното прилагане на закона и за развитие на правото (чл.280, ал.1, т.3 ГПК), като тези две специфични предпоставки не могат да са налице едновременно, а и второто не е надлежно обосновано с изложението съобразно изискването на т.4 на ТР № 1 от 19.02.2010 г. по тълк.д.№ 1/2009 г. на ВКС, ОСГТК.

Въпрос № 5 не е обусловил решаващия извод на въззивния съд. Както вече беше отбелязано по-горе, въззивният съд е изключил необходимостта от извършване на проверка за спазване на баланса между свободата на словото и правото за получаване и разпространение на информация в обществото от една страна, и защитата на личното пространство и неприкосновеност на личния живот на отделните субекти, в хипотеза като настоящата, когато източникът на информация е бил посочен в публикувания материал, и същата е била коректно предадена, в която насока е формирана и практика на ВКС, съобразена и цитирана с въззивното решение. Поставеният въпрос, макар и принципно значим при спорове за вреди от медийни публикации, не се явява обуславящ и от значение за спора, предвид мотивите на въззивния съд и приетите за установени от него факти, а правилността на фактическите изводи на въззивния съд не може да се проверява във фазата по чл.288 ГПК. Същевременно по така поставения въпрос, независимо от неговата неотнормимост към мотивите на обжалваното въззивно решение, е налице богатата практика на ВКС, по отношение на която няма необходимост от промяна или осъвременяване, нито касаторът е обосновал нуждата от това, с което самостоятелно се изключва наличието на основания по чл.280, ал.1, т.1 и т.3 ГПК за допускане касационното обжалване по него.

При извършената служебна проверка не се установяват данни за пороци в кръга на тези по чл.280, ал.2 ГПК. Решението е постановено от съд в надлежен състав; в пределите на правораздавателната власт на съда; изготвено е в писмен вид и е подписано; изразява волята на съда по начин, от който може да се изведе нейното съдържание; без да са били налице процесуални пречки за разглеждането на предявените искове с основание чл.49 ЗЗД. От страна на касатора се твърди очевидна неправилност на въззивното решение- основание по чл.280, ал.2, предл.3 ГПК, но такава не се констатира. Произнасянето на съда е в рамките на търсената защита, в съответствие с основните начала на гражданския исков процес и приложимия материален закон, като при прочита на обжалваното решение не се констатира грубо нарушение на материалния или процесуалния закон или явна необоснованост, нито нарушение правилата на формалната логика.

Ето защо касационното обжалване не може да се допусне.

По разноските: Предвид изхода на спора, касаторът няма право на възстановяване на разноски в настоящето производство, като дължи такива на насрещната страна „Искра Медия“ ЕООД за адвокатско възнаграждение, в размер на 1500 лв. Съгласно ЗВЕРБ сумата се превалутира на 766,94 евро.

С оглед на изложеното Върховният касационен съд, Гражданска колегия, състав на Второ гражданско отделение, на основание чл. 288 ГПК

О П Р Е Д Е Л И:

НЕ ДОПУСКА касационно обжалване на въззивно решение № 1042/06.12.2024 г. по в. гр. д. № 1519/2024 г. на ОС – Бургас.

ОСЪЖДА Д. Х. К., ЕГН [ЕГН], да заплати на „Искра Медия“ ЕООД, ЕИК205435649, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата 766,94 евро (равностойност на 1500 лв.) разноски за касационното производство.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____